

FESTES DE TARDOR

Marxa l'oreneta
tot el bosc grogueja.
Som a la tardor!

Cauen ja les fulles
pel cel corren bromes.
Som a la tardor!

(cançó alemanya)

El vermell dels arbres,
encès per la posta dels sols hivernals,
delita i penetra
el mateix que aquells verds primaverals.
Germans, alcem els cors, que tot és bell,
el verd i el vermell!

Joan Maragall

La pluja i el vent s'arreceren
per incerts carrerons solius;
en recòndits indrets esperen
pregàries pels morts i pels vius.

Les fulles per l'aigua podrides,
daurades tot just, van endins
del parc desolat on les vides
glatien abans de l'esquinç.

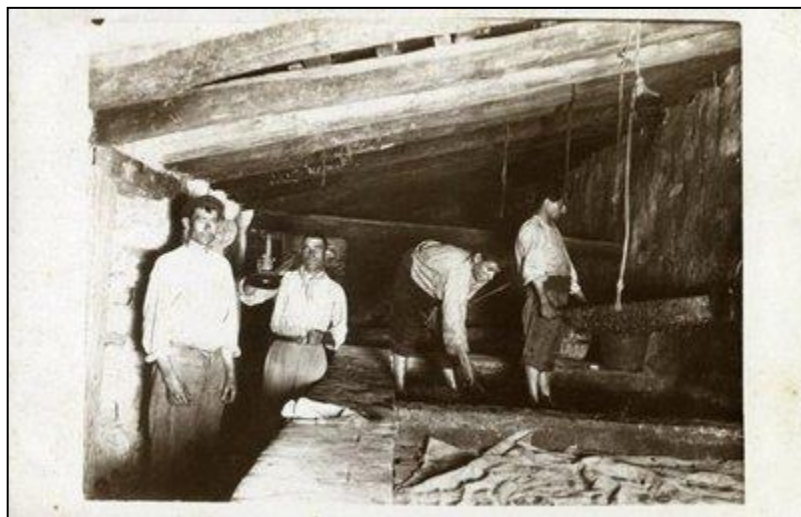
Joan Teixidor

4.1.FESTA DEL MOST

Les veremes solen durar una mesada, que comprèn mig setembre i mig octubre, més o menys, ja que varien segons el lloc i l'any.

La verema és una activitat intensa, per tant, no és estrany que, un cop acabada la feina i abans de començar a llaurar els camps, hom es reservi uns dies per celebrar la bona collita de raïm i de vi novell.

Pagesos trepitjant el raïm al cup,
tenien unes cordes lligades al
sostre per poder-se aguantar
mentre feien la feina per tal de no
caure en cas de rellicar

Ordinàriament la Festa del Most consistia en una bofetada o un àpat col·lectiu celebrat al bosc i un ball conegut pel nom de **Ball del Most**. Tradicionalment es ballaven danses entre les quals sobresortia la Bolanguera.

Ja des dels temps clàssics, totes les veremes es movien en un ambient de danses. Els egipcis i els grecs trepitjaven els raïms tot ballant una dansa especial. Per tal de no caure quan rellicquen, els trepitjadors s'agafen d'una mà a cordes que pegen del sostre. En l'escena d'aquesta feina que es veu en un baix relleu egipci, fa la sensació que els veremadors ballen el **ball de cintes**. Això ha fet suposar que potser aquest ball pren origen de les danses tradicionals de trepitjar raïms.

La verema ha estat, i és, un acte de convivència i treball, de celebracions i retrobaments. Actualment aquestes festes se celebren a Sitges i Alella, entre d'altres indrets. També molts pobles de zones vinícoles celebren el seu ball del most.

Portadores, recipients on fa uns anys es transportava el raïm de la vinya al cup.

El raïm, fins no fa massa temps, es collia a mà amb unes tisores.

Carro amb portadores de vi

Premsa de vi del segle XIX

4.2. LA MARE DE DÉU DEL ROSER

S'escau el dia 7 d'octubre, encara que al més de maig també se celebra la festa del Roser, atès que se li dedica tot el mes a la Mare de Déu, mes de Maria. La diferència és que al mes de maig no se li dedica un dia fix, sinó que és fruit de la devoció espontània, mentre que a l'octubre es venera la mare de Déu del Roser, més particularment en l'advocació del Sant Rosari, que és l'oració per excel·lència dedicada a la Mare de Déu del Roser, o del Rosari.

El rosari ha tingut un fort arrelament al poble català. Sant Domènec mateix ensenyà a resar el rosari als barcelonins a l'església de Sant Jaume. L'any 1571, en què es guanyà la batalla de Lepant, victòria atribuïda al triomf del Roser, se n'intensificà encara més la devoció. Com que aquest fet va ocórrer el dia 7 d'octubre, es destinà definitivament aquest dia a celebrar-ne la festa. Posteriorment, en períodes de calamitats, el poble català acostumava a invocar la Verge del Roser.

La Mare de Déu del Roser, amb sant Domènec, segons un dibuix de la capçalera dels goigs.

La gran popularitat d'aquesta devoció l'acrediten notícies procedents d'arreu de Catalunya, i molt especialment de Barcelona; ja el segle XV, fou tan intensa que originà la institució de la Confraria del Roser. Es tractava d'una associació pietosa, a la qual pertanyien homes i dones que pagaven regularment durant dos quarts d'any, amb opció a una missa dedicada després de llur defunció. En aquells temps, el dia de l'enterrament d'un confrare, un "andador", vestit de negre recorria els límits de la parròquia, demanant per caritat el rés d'un parenostre i d'una avemaria per l'ànima del difunt.

Actualment, són molts els pobles que celebren la festa major la diada del Roser. També ens ha arribat una literatura rosariana molt rica, composta per cançons, himnes, cobles, i sobretot, els goigs. Els **goigs del Roser** es basen en una poesia del segle XIII que es va anar transmeten fins que al segle XV eren de domini popular.

El rosari és una rastellera de grans enfilats que serveix per a comptar el nombre d'oracions del rosari.

